

i hvert Fald vilde Taget ryge af dem og Ruderne knække — der vilde i alt Fald ske Skade. Derfor kunde det have Interesse for Konsortiet at flytte Faste Batteri, og naar det kan det, saa faa de flytte det, hvis de kunne faa Lov dertil, men det har ingen økonomisk Værdi for Staten, og vi kunde derfor ikke regne det med i Prisen paa de 25,700 Kvadratalen Grund. Saa sagde vi: Naar der kun vil medgaa 150,000 Kr. til at flytte Fredsmagasin Nr. 2, er det for lidt, vi naa for de 25,700 Kvadratalen Grund, vi ville have flere Penge for denne Grund, der skal i det mindste betales 100,000 Kr. mere. Vi drøftede oven i Købet, hvordan disse 100,000 Kr. skulde anvendes, og jeg begaar vist ikke nogen Indiskretion, naar jeg siger, at det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) vilde have, at de skulde gaa i Statskassen, medens det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds ligesom jeg hævdede, at alle de Penge, vi kunne faa for Afstaaelsen af dette Stykke Grund, skulde anvendes til at fjerne al Sprængningsfare fra København og Sundbyerne. Disse Forhandlinger førte saa til, at der den 25. November afgik en Skrivelse til den højtærede Krigsminister, hvori det hedder: „I Anledning af Forespørgsel i Krigsministerens meget ærede Skrivelse af 15. d. M. skal Udvalget tillade sig at bemærke: Flytningen af Faste Batteri skønnes ikke at være af nogen økonomisk Værdi for Staten. — Tilbage bliver, at Etatsraad Heide yder 150,000 Kr. til Flytning af et Krudttaarn mod derfor at erholde 25,700 Kvadratalen Grund til en Værdi af mindst 10 Kr. pr. Kvadratalen. Et saadant Arrangement kan Udvalget ikke tilraade, hvorvel det erkender Ønskeligheden af Flytningen af de paa Amager beroende Krudttaarne og vedblivende paaskønner Bestræbelserne for en heldig Ordning af Krudttaarnsspørgsmaal.“ Her havde det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds haft al mulig Adgang til at tilføje: Men jeg anser dog ingen Ordning for heldig, som enten er af administrativ Natur eller medfører, at Krudtet føres ud i Fæstningen. Men for tredje Gang forsømte det ærede Medlem sin Besøgelsestid, og derfor er det noget sent at komme nu bagefter og bebrejde os andre, hvad der er sket. Da nu denne Skrivelse var afgaaet til den højtærede Krigsminister, dengik der nogen Tid, og saa fremkom der et nyt Tilbud. Jeg skal referere dette Tilbud med den højtærede Krigsministers egne Ord. Det gaar ud paa, at Konferensraad Heide

„mod at faa et Militæretaten tilhørende Areal, og mod at bemeldte Magasin rømmes som Krudtmagasin skulde afholde Bekostningen ved Opførelsen af et Erstatningsmagasin for dette samt ved de Foranstaltninger, der yderligere ønskes truffet til Formindskelse af Faren ved de andre Magasiner paa Amager.“ Her kom der altsaa et Tilbud, der var lige op i det, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds og jeg vare ivrige Talsmænd for, nemlig at vi ved at afstaa dette Stykke Grund skulde naa en Ordning, ved hvilken vi ikke alene flyttede Fredskrudtmagasin Nr. 2, men overhovedet fjernede al Fare for Krudtekspllosion fra København og Sundbyerne. Dette Tilbud hilste jeg med megen Glæde, og jeg havde al Grund til at tro, at saaledes, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds havde stillet sig, vilde han hilse det med en lignende Glæde. Saa forhandlede vi nogen Tid derom, og inden for det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, lykkedes det at trænge igennem med den Opfattelse, at nu var der virkelig naaet et saa stort Gode derved, at der forelaa Tilbud om at fjerne al Krudtfare, at vi maatte acceptere Tilbudet. Jeg indrømmer, at det har jeg kæmpet for med Iver, og jeg har været glad over at kunne medvirke til at gennemføre det, fordi jeg anser det for et overordentlig stort Gode, der her er opnaaet.

Efter at denne Opfattelse nu er trængt igennem hos Flertallet af Finansudvalget, mødtes Finansudvalget 14. Januar 1903. Sagen var da moden til Gennemførelse, og det var ikke at vente, at den vilde møde Modstand fra nogen Side, idet man maatte tro, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds netop vilde sige som saa: Ja, naar jeg akkurat faar min Villie, er jeg naturligvis tilfreds. Men i Stedet derfor erklærede det ærede Medlem, at han maatte tale med sit Parti, inden han endelig kunde tage Standpunkt til Sagen. Det var først den 14. Januar 1903. Jeg beder Dem bemærke, at nu ere vi komne næsten 2 Aar bort fra den Tid, hvor Paniken var rigtig levende i København, og hvor det var klart i alles Bevidsthed, hvilken enorm Fare der truede København, og nu er man naaet saa vidt, at man mente at kunne tillade sig et politisk Dobbeltspil, idet man paa den ene Side lod Venstre rage Kastanierne af Ilden, idet man fik Krudttaarnene flyttede, men paa den anden Side kunde forbeholde sig den politiske Position at kunne skælde den